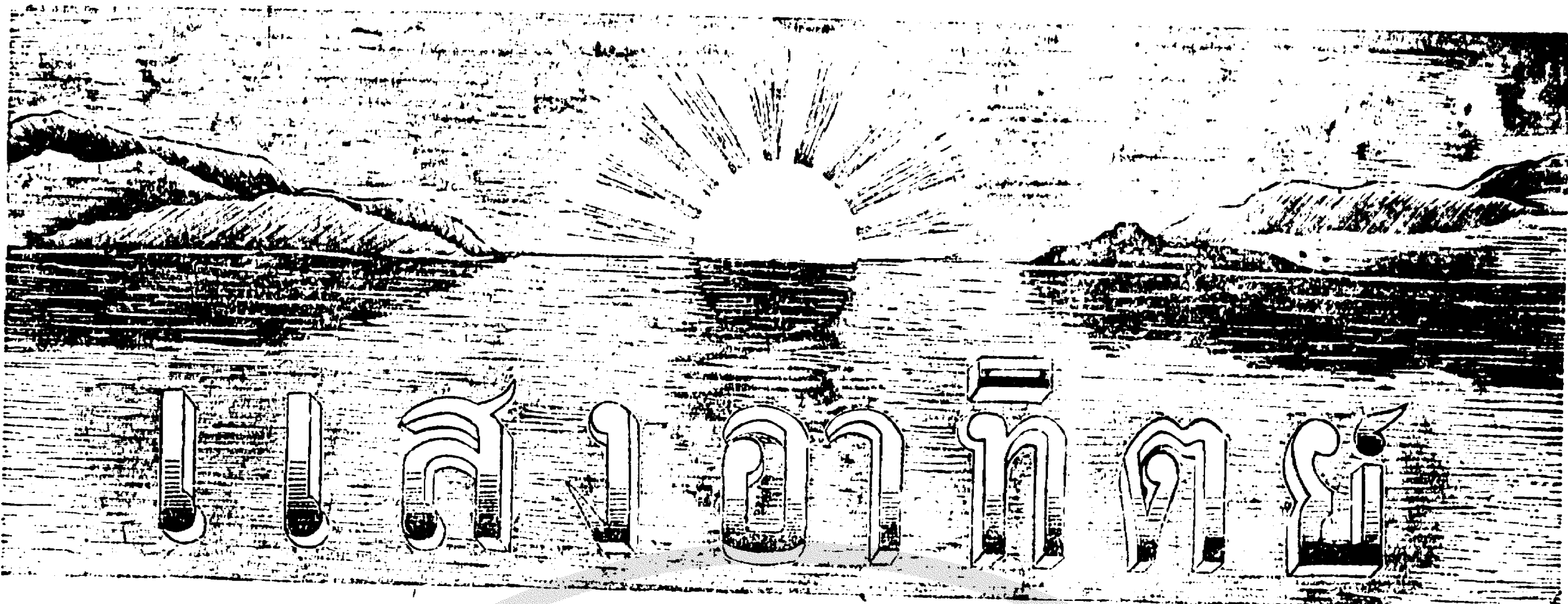

วัน มี แรงความใหม่ คือ :-
 ๑. ประกาศเจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ นำ
 ๒. เปลี่ยนแจ้งความทั้งปวง
 ๓. เรียบ พดิกทุ่งพ เพนท กว
 ๔. วัน มี โท นำ ๑-๑-๗

สำนักงานปากคลองมดุงกรุงเทพมหานคร (ฉบับพิเศษ ของ หนังสือ พิมพ์จีน ในสยามวารสารคดี)

จังหวัดพระนคร

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๒๒ วันเสาร์ที่ ๒๓ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ คำนวณ ๑ ปี ๓๖๕ วัน ๖ ชั่วโมง ๔๘ นาที ๔๕ วินาที ๔๕ สตางค์

เบสงานอาทิตย์

วันเสาร์ที่ ๒ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

วิสาสะนเคระห์

ถกเรื่องพงษาวดารจีน

ที่ ๒

(โดยอโยมัยเสดว์)

เรื่อง "ถกเรื่องพงษาวดารจีน" ที่ตั้งใน
เบสงานอาทิตย์เมื่อสัปดาห์ที่แล้วมานี้ ข้าพเจ้า
ไม่ได้มุ่งหมายจะคัดค้าน บรรดาเรื่องจีนที่มีผู้
แปลเป็นภาษาไทย เช่นเรื่องที่ข้าพเจ้าพบ
กันในตลาดมาแต่ไร หรือเรื่องที่ผู้กล่าวถึง
แปลจำหน่ายอยู่ในเวลานั้นนั้นว่า เป็นเรื่องที่
ผู้แปลตกแต่งขึ้นเองโดยปราศจากเค้ามูลที่หา
ไม่ได้เลย ข้าพเจ้า มีประสงค์แต่เพียงจะให้
ผู้อ่านทราบ ว่า เรื่องที่ได้แปลขึ้นเหล่านั้นไม่
ใช่พงษาวดารจีนหรือเกร็ดพงษาวดาร หรือ
เป็นเรื่องอ่านเล่นที่ถกกันพนัน ซึ่งอาจเป็นประ
โยชน์แก่ผู้อ่าน โดยได้ความรู้ในโบราณคดี
บางอย่าง ด้วยเรื่องจีนที่ได้แปลเป็นภาษา
ไทยซึ่งชาวเราเคยอ่านกันนั้น นอกจากเรื่อง
ดราม่ากึ่งแต่เรื่อง ชองกั๊ก อันพอจะถือเข้าในจำ
พวกหนังสือกวีนิพนธ์แล้ว ก็ล้วนเป็นเรื่อง
อ่านเล่นอย่างเหลวไหลทั้งสิ้น เพราะเนื้อ
เรื่องหรือตำนานโวหารที่กล่าวในหนังสือเหล่านี้

นั้น ถ้าผู้รู้เรื่องจีนได้เข้าใจได้ว่าเป็นอัน
ใช้ไม่ได้เลย
ความประสงค์ของผู้อ่านพงษาวดารนั้น ก็
คือ อยากทราบเรื่องราว แต่ครั้งโบราณว่า
เพราะเหตุใดบ้านเมืองนั้นๆ จึงมีความเจริญ
ขึ้น แต่เพราะเหตุใดบ้านเมืองนั้นๆ จึง
หายชะงัด บรรดาการที่ได้กระทำในเวลานั้น
ต่อมาได้เป็นผลอย่างไร อันเป็นตัวอย่าง
สำหรับให้คนภายหลังวินิจฉัย ถ้ามีผู้อ่าน
ไปเชื่อ ถ้อยคำในเรื่องเหลวไหล เหล่านี้ว่า เป็น
เรื่องพงษาวดารแล้ว ก็จะไม่ทำให้เกิดความ
รู้ในสิ่งที่เป็นการจริงได้ เช่นวิชาศาสตร์
ท่านว่า ขาดความรู้มาจากชาติอื่นก็เช่นกับเรา
ใครเขา ประสงค์กัน แต่ถ้าเราไปหลงเชื่อ
นำโหลมาแต่คอโคตกัน จะมีประโยชน์อะไร
แก่เราผู้อ่านที่มารู้ ในสิ่งที่ไม่เป็นสาระเช่นนั้น
แต่ใช้แต่เท่านั้น เรื่องอ่านเล่นที่เหลวไหลนั้น
บางทีอาจเพราะนิสัยมนุษย์เราให้หลงเชื่อหรือ
นิยมในทางที่ผิดได้ด้วย เช่นคนจีนโดยมาก
มักหลงเชื่อในเรื่องภูตผีมีศาจ หรือนิยมใน
การตั้งตำราคมดัม จนมักเกิดเป็นเรื่องราว
โตขึ้นนั้น ก็เพราะชินหูชินตาในเรื่องที่
ดินแดนชองกั๊กเหล่านั้นเอง ในที่นี้ข้าพเจ้า
ขอฝากเรื่องชองกั๊กให้ท่านผู้อ่าน พึงเล่น แต่
เล็กน้อย เพื่อได้เป็นหลักฐานในคำที่ข้าพเจ้า
ได้กล่าวมาแล้ว

ความพงษาวดารของแผ่นดินชอง มี ความ
ปรากฏว่า มหาโจรชองกั๊กกับพวกหัวหน้า
รองตามสืบหากัน ได้ก่อการจลาจลขึ้น จากประเทศจีน

ที่มีชื่อลือชื่อ เจ้าเมืองกรมการไม่สามารถ
จะปราบให้ราบคาบได้ ภายหลังพระเจ้า
แผ่นดินให้เตียวชกเอี้ยไปเป็นผู้ครองเมืองนั้น
เตียวชกเอี้ยใช้อภัยมาจับนายรองของพวกโจร
ไว้คนหนึ่ง (เข้าใจว่าเป็นตัวโจรจิ้ง) ชอง
กั๊กก็ยอมพาพวกโจรมาอ่อนน้อม เนื้อความ
ในพงษาวดารมีอยู่เพียงเท่านี้ ครั้นต่อมาถึง
ต่อมาได้เป็นผลอย่างไร อันเป็นตัวอย่าง
มั่นคงทางนั้น คือราชวงศ์ชาติเดิมของโกเดียได้มา
ดำริห์ให้คนภายหลังวินิจฉัย ถ้ามีผู้อ่าน
ไปเชื่อ ถ้อยคำในเรื่องเหลวไหล เหล่านี้ว่า เป็น
เรื่องพงษาวดารแล้ว ก็จะไม่ทำให้เกิดความ
รู้ในสิ่งที่เป็นการจริงได้ เช่นวิชาศาสตร์
ท่านว่า ขาดความรู้มาจากชาติอื่นก็เช่นกับเรา
ใครเขา ประสงค์กัน แต่ถ้าเราไปหลงเชื่อ
นำโหลมาแต่คอโคตกัน จะมีประโยชน์อะไร
แก่เราผู้อ่านที่มารู้ ในสิ่งที่ไม่เป็นสาระเช่นนั้น
แต่ใช้แต่เท่านั้น เรื่องอ่านเล่นที่เหลวไหลนั้น
บางทีอาจเพราะนิสัยมนุษย์เราให้หลงเชื่อหรือ
นิยมในทางที่ผิดได้ด้วย เช่นคนจีนโดยมาก
มักหลงเชื่อในเรื่องภูตผีมีศาจ หรือนิยมใน
การตั้งตำราคมดัม จนมักเกิดเป็นเรื่องราว
โตขึ้นนั้น ก็เพราะชินหูชินตาในเรื่องที่
ดินแดนชองกั๊กเหล่านั้นเอง ในที่นี้ข้าพเจ้า
ขอฝากเรื่องชองกั๊กให้ท่านผู้อ่าน พึงเล่น แต่
เล็กน้อย เพื่อได้เป็นหลักฐานในคำที่ข้าพเจ้า
ได้กล่าวมาแล้ว

เมื่อมีชื่อลือชื่อ เจ้าเมืองกรมการไม่สามารถ
จะปราบให้ราบคาบได้ ภายหลังพระเจ้า
แผ่นดินให้เตียวชกเอี้ยไปเป็นผู้ครองเมืองนั้น
เตียวชกเอี้ยใช้อภัยมาจับนายรองของพวกโจร
ไว้คนหนึ่ง (เข้าใจว่าเป็นตัวโจรจิ้ง) ชอง
กั๊กก็ยอมพาพวกโจรมาอ่อนน้อม เนื้อความ
ในพงษาวดารมีอยู่เพียงเท่านี้ ครั้นต่อมาถึง
ต่อมาได้เป็นผลอย่างไร อันเป็นตัวอย่าง
มั่นคงทางนั้น คือราชวงศ์ชาติเดิมของโกเดียได้มา
ดำริห์ให้คนภายหลังวินิจฉัย ถ้ามีผู้อ่าน
ไปเชื่อ ถ้อยคำในเรื่องเหลวไหล เหล่านี้ว่า เป็น
เรื่องพงษาวดารแล้ว ก็จะไม่ทำให้เกิดความ
รู้ในสิ่งที่เป็นการจริงได้ เช่นวิชาศาสตร์
ท่านว่า ขาดความรู้มาจากชาติอื่นก็เช่นกับเรา
ใครเขา ประสงค์กัน แต่ถ้าเราไปหลงเชื่อ
นำโหลมาแต่คอโคตกัน จะมีประโยชน์อะไร
แก่เราผู้อ่านที่มารู้ ในสิ่งที่ไม่เป็นสาระเช่นนั้น
แต่ใช้แต่เท่านั้น เรื่องอ่านเล่นที่เหลวไหลนั้น
บางทีอาจเพราะนิสัยมนุษย์เราให้หลงเชื่อหรือ
นิยมในทางที่ผิดได้ด้วย เช่นคนจีนโดยมาก
มักหลงเชื่อในเรื่องภูตผีมีศาจ หรือนิยมใน
การตั้งตำราคมดัม จนมักเกิดเป็นเรื่องราว
โตขึ้นนั้น ก็เพราะชินหูชินตาในเรื่องที่
ดินแดนชองกั๊กเหล่านั้นเอง ในที่นี้ข้าพเจ้า
ขอฝากเรื่องชองกั๊กให้ท่านผู้อ่าน พึงเล่น แต่
เล็กน้อย เพื่อได้เป็นหลักฐานในคำที่ข้าพเจ้า
ได้กล่าวมาแล้ว

ความพงษาวดารของแผ่นดินชอง มี ความ
ปรากฏว่า มหาโจรชองกั๊กกับพวกหัวหน้า
รองตามสืบหากัน ได้ก่อการจลาจลขึ้น จากประเทศจีน

แต่เรื่องขุ้ยฮ้อควอน (คือเรื่องซ่งก้ง) ย่อมมีนัยที่คล้ายกัน เช่นชานนามเรื่องว่าขุ้ยฮ้อควอน หมายถึงความเป็นเรื่องราวของพวกโจรชาวนิคม ไม่ให้พวกซ่งก้งเข้าอยู่ในจำพวกพลเมือง เมื่อกล่าวถึงตัวบุคคลก็แสดงให้เห็นว่าซ่งก้งเป็นคนทุจริต เช่นปากว่าคัวได้เชื่อฟังคำบิดา แต่การที่ประพฤติได้รักษามิคาทุกอย่าง ปากว่ามีความเคารพพระมหากษัตริย์ แต่ได้พยายามเกลี้ยกล่อมนายทหารของ พระมหากษัตริย์ให้ มาเป็นพรรคพวกของตัวเสมอ ปากว่ามีความเมตตาปราณีชาวบ้านราษฎร แต่ทำการปล้นสดมภ์เป็นทางอาชีพเหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นขุ้ยฮ้อควอนที่อาจารย์ชีในอิมเรียบเรียงนั้น ได้จบลง เมื่อซ่งก้งได้มีพรรคพวกมากครบร้อยกับแปดคน โดยมีคำว่าในคืนวันนั้นพวกซ่งก้งมีการประชุมกันถึงกัน ครั้นแล้วนายโจรรองโลงหนึ่งได้นอนหลับ เห็นพวกคัวทั้งหมดยกทหารของรัฐบาลจับไปลงโทษ นายทหารที่ มาจับนั้น คือตัวเดียวกับซ่งก้งเจ้าเมืองไฮวจิ๋ว ในเวลาแคว้นนั้น โลงหนึ่งได้เหลือบไปให้เห็นมีคัวอักษรตัวคือ 天下太平 ลอยอยู่บนอากาศ (แปลว่าราบคาบทั้งใต้พระราชาอาณาจักร) เท่านั้น เรื่องก็ได้จบลงเสียเฉยๆ ครั้นต่อมาในแผ่นดินหมิงมหาราช โลกวันคง 羅貫中 ได้เรียบเรียงต่อขึ้นที่มีความว่า ซ่งก้งได้ ยอมอ่อนน้อมกับโจรซ่ง แล้วอาสาไปรบศึกในจีนแผ่นดินจีนแผ่นดินไทยนั้น แต่เมื่อออกเป็นภาษาไทยนั้นของคัมภีร์เดิมไปมาก เพราะทำให้เห็นว่า ซ่งก้งเป็นคนซื่อควรเป็นตัวอย่างที่คนภายหลังพึงปฏิบัติตาม ดูเป็นการโอ้อวดพองกันทีเดียว แต่ที่ข้าพเจ้ายอม เอาเรื่องซ่งก้ง (คัมภีร์ของอาจารย์ชีในอิม) มาลงไว้ในจำพวกกวีนิพนธ์นั้น เพราะเห็นว่าเขาใช้พรรณนาโวหารอย่างน่าชม เช่นในท้องเรื่องได้กล่าวถึงพวกนายโจร ๓๐๘ คน แต่ยอมมีนิสัยใจคอหรือกริยาจาตางกันทุกคน เมื่อจับเข้าขังเดี่ยวเดี่ยวก็อาจจำตัวคนได้ว่าใครเป็นใคร แต่ เมื่อกล่าวถึง การกระทำต่างๆ ก็

แสดงออก เป็นภาพให้ผู้ อ่านเห็นจริงได้ อย่างสนิทสนม แต่ครั้นมาแปลเป็นหนังสือไทยเข้าแล้ว ความที่ที่กล่าวนั้นได้หายไปหมดเลย กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญโจรไป มีหน้าซำยังเกณฑ์ให้เป็นพงษาวดารด้วยอีก คิดดูก็เป็นการนำอันยิ่งนัก

ข้าพเจ้าจำได้ว่าไม่กี่ปีมานี้ ได้มีผู้แปลเรื่องงิ้วจีนเรื่องหนึ่งให้ชื่อว่าเด็กก๊กเฮ่า ทำให้อ่านแล้วเกิดความฉงนเป็นอันมาก เพราะในประโยคที่มีคำว่า "เฮ่า" คิดทำยาคำว่าเด็กก๊กนั้น ตามภาษาจีนจะใช้เป็นนามไม่ได้โดยเป็นอันขาด ถ้ามีผู้แปลจะเห็นว่าเรื่องราวที่กล่าวนั้นเป็นเรื่องอยู่ในตอนปลายของเรื่องเด็กก๊ก แต่ไม่อยากจะเรียกตามชื่อเดิมของเขาคิดแต่ทำโน่นไม่เรียกว่า เด็กก๊กเฮ่าหรือ เฮ่าเด็กก๊กให้เป็นการตรงไปตรงมา เหตุใดจึงได้อุบัติเรียกว่าเด็กก๊กเฮ่า ซึ่งเป็นคำพูดที่จะใช้เป็นสรรพนามไม่ได้ เช่น นั้นแล้ว และยังในท้องเรื่องแล้วยังมีผิดอีกยิ่งกว่านั้น คือบุคคลที่อยู่ในเรื่องเด็กก๊กเฮ่าได้สนิทสนมกัน แต่ข้างถึงบุคคลใน แผ่นดินบ้าน อันเป็นบุคคลที่จะได้เกิดในภายหลังอีกคงหลายร้อยปี เมื่อครั้งนั้นจะทำให้ท่านผู้อ่านรู้สึกอย่างไรบ้าง แต่นั่นช่างเถอะ เพราะไม่ใช่หนังสือที่แพร่หลาย ครั้นมาเมื่อสามสี่วัน ก่อนนี้ ได้เห็นมีเรื่องขึ้นเกิดขึ้นในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งอีก ด้วยหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นได้ลงเรื่องอ่านเล่นของจีนเรื่องหนึ่งให้ชื่อว่าเรื่องง้วนเฉียว แต่อ้างว่าเป็นเรื่องพงษาวดารจีน แต่ในท้องเรื่องนั้นมีคำพูดของคนในง้วนเฉียว ได้กล่าวถึงชื่อ "เจียมซ่ง" ซ่งนางกัณดินในแผ่นดินเม่งเฉียว อันเป็นบุคคลที่ได้เกิดในอนาคต มีอาการคล้ายกับเรื่องเด็กก๊กเฮ่าที่กล่าวมาแล้ว ด้วยเหตุที่ว่าเรื่องของชาติเมืองไทย ได้ปรากฏเกิดขึ้นเป็นแผ่นดินง้วนเฉียวเมื่อมีฉลวยเบญจศกตรงกับปี ค.ศ. ๑๒๗๗ แดมาเถี่ยแผ่นดินเมื่อมีพระเมฆออกศกตรงกับปี ค.ศ. ๑๓๖๗ พระเจ้าจู่ซ่งมีฮ่องเต้ จึงได้ปรากฏตักเสกขึ้นเป็นแผ่นดินเม่งเฉียว เมื่อมีฉลวยเบญจศก ตรงกับปี ค.ศ. ๑๓๖๘ ต่อจากนั้นมาอีกสิบสองลำดับกษัตริย์จึงถึงรัชกาลพระเจ้ามิ่งเต้ เจียมซ่งได้เป็น

เสนาบดีใน รัชกาลนั้น แต่เมื่อมีขจรโทษศกตรงกับปี ค.ศ. ๑๔๔๑ ถ้าจะนับตั้งแต่ต้นแผ่นดินง้วนเฉียวลงมาจนถึงแผ่นดินเม่งเฉียวโดยคราวที่เจียมซ่งเป็นเสนาบดีแล้ว ต้องเป็นเวลา ๒๕๗ ปี ไม่ทราบว่าจะเหตุใดคนในแผ่นดินง้วนเฉียวจึงอาจรู้จักเจียมซ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่เกิดขึ้นในภายหลัง คน มีระยะห่างกันถึง สองสามร้อยปี ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าเรื่องที่แปลออกนั้น เป็นเรื่องที่เหลวไหลแท้ แต่ความผิดคงต้องตกอยู่กับผู้แปลเสมอ เพราะเหตุว่าการที่ได้แปลไปเช่นนั้น ถ้าไม่เกิดจากความสับสนเพรา่ก็เป็นด้วยเจตนาจะให้ผู้อ่านเข้าใจผิด ดูเป็นการไม่ให้ความยุติธรรมแก่ผู้อ่านบ้างเลย

ที่ข้าพเจ้าได้พรรณนามาทางนี้ มีปรารถนาอย่างเดียว แต่จะวิงวอนต่อท่านผู้แปลเรื่องจีนอันเป็นเพื่อนร่วมสมัยของข้าพเจ้าว่า ท่านควรจะใช้ความรู้ ให้มากสักหน่อย เพื่อจะได้ไม่พาเอาผู้อ่านเป็นอันมากต้องพลอยเข้าใจผิดไปด้วยเท่านั้น

ศุขวิทยา

(โดย บ. ต. ท.)

(ตอนฉบับที่ ๓๓)

อาหารที่เราหุงต้มขึ้นนั้น ต้องทำให้สุกจริงจึงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภค เพราะถ้าทำไม่สุกเช่นเนื้อโค "ปาราไซต์" ที่มันอาศัยอยู่ในเนื้อนั้นจะไม่ตาย อาจเกิดโรคขึ้นได้ ปลาเป็นอาหารย่อยง่ายกว่าเนื้อโค แต่เราต้องระวังกินแต่ปลาสด เนื้อปลาที่ไม่สดเมื่อทำอาหารกิน ต้องมีกรรมวิธีระมัดระวัง อย่างน้อยก็นานเป็นอาหารที่พิเศษอย่างหนึ่ง แต่ต้องเป็นน้ำนมที่บริสุทธิ์ เช่นนมโคที่บริสุทธิ์นี้มี น้ำ ๘๘ ส่วน, มัน ๑ ส่วน, ไขมัน ๑ ส่วน, น้ำตาล ๔% ส่วน, เกลือ ๐.๓ ใน ๔ ของส่วนหนึ่ง น้ำนมโคที่ยอมมีมันจับเป็นน้ำลอยขึ้นมา ที่เรียกว่า "ครีม" ก่อนที่มันยังไม่จับเป็นน้ำมัน จะแตกด้วยตาไม่เห็น ต้องคอยกลั่นขยาย ควรระวังที่จะวางน้ำมันให้ไกลจากสิ่งโสโครกเพราะมันมีเชื้อเข้าง่าย แยกขยายน้ำมันโคในเมืองเราโดยมากเอาเบ้งหรือกะทิ

ตบหน้าเพื่อคำกำไร ถ้าไปทำดังนี้ตามประเพณีของอังกฤษเป็นไม่ได้แน่นอน เพราะเจ้าพนักงานแพนกวินจะถามไถ่ได้คอยเอาตัวจับเสมอจนกว่าจะเอาออกจากราย เจ้าพนักงานเมืองเราไม่เห็นทำเช่นนั้น เมื่อเราอยากทราบว่าใครทำอะไรได้บ้าง ควรจะเอาตัวจับของใคร ก่อนที่จะรับประทาน หากไม่มีตัวจับของใคร ทางที่ดีควรด้อมหรือคั่นหน้ามิดชิดก่อนจึงค่อยรับประทาน

ฟองไข่ (ไข่หรือเปลือกตาม) เป็นอาหารที่มีคุณค่ามาก ส่วนของมันคั้น เป็ดอก ๓๐ ส่วน ไข่ขาว ๖๐ ส่วน ไข่แดง ๓๐ ส่วน ไข่ขาวนั้นมีไขมันประมาณ ๓๖ ส่วน ไข่แดงมีไขมันประมาณ ๕๒ ส่วน ถ้าใครรู้ว่าไข่ไหนเก่าไข่ไหนใหม่ ไม่ยาก ให้เอาเกลือหนึ่งช้อนมาปนกับน้ำประมาณสองช้อนครึ่ง แล้วเอาฟองไข่แดง ไข่ใหม่ทั้งหมด ไข่เก่าก็ดอย เป็นเหตุให้รู้ว่าไข่ใหม่ก็มีประโยชน์ดีกว่าฟองไข่เก่า

ดูรา กินแต่ฟองไข่แดงก็เกิดผล เพราะช่วยให้โลหิตแข็งแรง และหัวใจเต้นเร็ว ถ้ากินมากหรืออย่างที่เราเรียกว่า "โมเซ" ก็เกิดโทษร้ายแรงแก่เส้นประสาท ความคิดเฉื่อยชา บัญญาทิพย์ ผู้สูงอายุไม่ควรดื่มน้ำให้มากเกินไปเป็นอันตราย เมื่อถึงไม่ได้จะดื่มน้ำก่อนรับประทาน อาหารมีเยื่อมันแต่เล็กน้อยก็ไม่เกิดโทษอันใด เว้นแต่คนหนุ่มซึ่งเลือดลมเดินปรกติอยู่ในตัวแล้ว ไม่ควรดื่มน้ำก่อนรับประทานอาหารมีเยื่อ มัน อย่างไรก็ดีดูราให้โทษแก่คุณแก่ผู้ดื่มน้ำเพียงไร ก็ปรากฏอยู่ในลักษณะของชาวต่างประเทศ ซึ่งไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ยืดยาวในที่นี้

(ยังมีต่อ)

เรื่องงานเล่น

คามอรามาคุม

(โดยคนธรรมดา)

บทที่ ๔

เกี่ยวแก่งดงสาย

(ตอนจบที่ ๑๑ วันเสาร์ที่ ๒๕)

ภายในคฤหาสน์อันวิจิตรที่คริสตอ

ไปนั้น ดูเหมือนว่านางจะมีปากเอวแดง เหตุการณ์ที่เป็นมาแต่เด็กคำมรพได้ จะมาถึงที่กระทบบัดอยู่ก็แค่เพียงสายแห่งเครื่องแต่งกายสตรีเจ้าของบ้านเท่านั้น

“ท่านเพดิน รมรุมมาเรียนนา” ดาแบบบอกลา กล่าวโดยสังเขปเห็นคริสตอจ้องอยู่ “คิดฉันนี้ ไม่ได้ว่าทำไม จึงนำมา เรวนไว้ที่นี่ แต่ที่จริงได้เรวนไว้เมื่อครั้งวันวิวาห์แล้ว คิดฉันจำได้ว่า” ตรงนี้เจ้าของบ้านยิ้มพราว “ท่านพูดว่า ลักษณะของคิดฉันคล้ายรูปนั้นจริงกระนั้นหรือคะ?”

“เป็นความคล้ายคลึง อันน่าประหลาดมากทีเดียว”

ขณะนั้นพจนไนที่นำภาพมาให้ออกไปแล้ว การพูดจาจึงสะดวกขึ้นอีก

“อา ท่านยกย่องคิดฉันเกินไป” เจ้าหล่อนกล่าว “เรารู้กันดีว่า มาเรียนนา เป็นหญิงสวยที่สุดในฟลอเรนซ์”

“นั่น—เป็นสมัยร้อยปีที่ ๑๕ แต่ บัดนี้, ดอรา หล่อนเป็นผู้รับควาหมายนั้นสำหรับฟลอเรนซ์”

หญิงผู้ที่คริสตอถามนามว่า ดอรา ยิ้ม คริสตอจึงพูดต่อ

“ฉันพูดจริงๆ ก็พูดตามถ้อยคำที่มีผู้พูดกันมานานก่อนนี้แล้ว”

“แต่แล้วคะ แต่เราไม่ไร่สหายสนิทสนมพอที่จะเว้นคำพูดเช่นนั้นหรือ? คิดฉันด้วย แต่ท่านเป็นคนที่ดีสุด เราคงความเห็นพ้องกันใน ๒ ข้อนี้ก็พอแล้ว”

“ถ้าหับรับรักฉันก็ยอมเห็นด้วย แต่ ข้อที่ ๒ นั้นแหละ—”

“อา, ท่านเลือกพูดตามสบายใจ”

“เพราะความจริงหล่อนควรได้รับเกียรติยศเช่นนั้น” คริสตอจึงถามของ

ดอรา ยิ้ม แต่หาได้ตอบประการใดไม่ แท้จริงเป็นการประหลาดมาก ด้วยมัน

ว่าความเป็นไปแห่งชีวิตบุคคลทั้ง ๒ จะต่างกันก็ตาม แต่สำหรับการส่วนตัวนั้นมันเป็นสหายกันอย่างสนิทสนม การที่มารับประทานอาหารร่วมกันอย่างอบอุ่น เช่นนี้ ก็เนื่องจากเหตุผล— เหตุผลสำคัญยิ่ง— แต่ซึ่งจำเป็นที่มารวมต้อง

ไม่ว่าคริสตอมาสู่ที่นี่ ณ บัดนี้เรารวมหรือ จากเจ้าหล่อนจุ่ม พาดทอดด้วยคาถาของข้ามโต๊ะเป็นเรื่งคำนึงอยู่

กลิ่นหอมหวานแห่งดอกไม้ดอมาคองนาซีฟ ประสาท เพ็ชรเม็ดเรืองที่ดอราประคัมไว้ ที่คอ อันเป็นของดีมาแต่สมัย โดเรโนโซ ซึ่งได้มอบให้เป็น สมบัติแก่ กุเกรเซีย มิเรอโตรีซี แลยรอบคอบวาระที่ดอราจะนำตัว มีประกายพรวด พราวในเมื่อเจ้าหล่อน หายใจ สดชื่นเริง

ดอรา นั่งทอดสายตาดูด้วยกาแฟ มีอันขาวเรียบเด็กก็ดูเด่นชัดขึ้น มีอาการประหนึ่งว่าต้องการจะพูดกิจการเกิดคริสตอ เคยถึงใจอยู่

ขณะที่คริสตอเริ่มมองไปทางอื่นนั้น เจ้าหล่อนรู้ถึงความของเธอก็รู้หนึ่งอย่างอย่างใด แวดวงแสงลักษณะประหลาด มีคนกดขี่ครั้งๆ แะร้อนใจครั้งๆ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายคริสตอจึงเกิดเห็นดอราด้วยแสงอาการคั่น เขาก็อ่านได้ทันทีว่าเจ้าหล่อนต้องการพูดความในใจ คริสตอจึงสะอึกหน้าเข้าไปหาหน้าของดอราแล้วพูดเบาๆ ว่า

“อืม, ดอรา, หล่อนบอกว่าต้องการจะพูดกับฉัน”

“จริงคะ การที่มากรุงโรมก็เพราะเหตุนี้” เจ้าหล่อนตอบ ยืนรอสักครู่ที่โต๊ะ ฝ่ายมือหมุนคลา เริ่มค่อยๆ ว่า “ดังที่ได้บอกแล้วว่า เมื่อคิดฉันไปนอนคนนั้น คิดฉันพบเธอ”

“พบเขา?” คริสตออดสู้งด้วยความประหลาดใจ “หล่อนได้พบเขาจริงๆ ไร, เป็นไปได้”

บทที่ ๕

คำแห่งบทกวีทั้งสอง

“กะ, คิดฉันได้พบเขา” ดาแบบบอกลา หรือนัยหนึ่งมารีเรชี่สาทวนคำ เสียงกระด้าง พาดผ่านที่ข่อยดัง ปกหน้าไปเสียเบื้องหลัง ดังว่าน้ำที่ก้นหล่อนนั้นปะทะหน้ามากไว้

“เป็นเรื่งที่ไม่น่าเชื่อเลย” คริสตอ

กล่าวด้วยความขุ่นอารมณ์ “หล่อนเรื่อนหรือว่าจำคนไม่ผิด”

“เรื่อนอย่างนั้นอน, ภายหลังเมื่อเสร็จการสืบสวนและกระทำความพอใจในเหตุการณ์สำคัญบางอย่างแล้ว คิณจึงออกจากลอนดอนกลับมาพักผ่อน ได้เที่ยวสืบเสาะติดตามทั่วทุกหนทุกแห่งก็ไม่พบ บางคนจึงว่าท่านไปอยู่จังหวัดนิต บ้างก็เข้าใจว่าท่านอยู่กรุงโรม คิณจึงตามมากรุงโรมที่เดียว เพราะที่ค้นก้นหาที่พบ ทำไมท่านไม่อยู่ให้เป็นหลักแหล่งเล่าคะ?”

“เพราะเป็นการ เหมาะสำหรับบุคคลเช่นฉัน” ครีคคอดหัวเราะ “หล่อนคนเดียวเท่านั้นที่ทราบด้านที่ฉันหลบซ่อนอยู่”

มาร์เรตต์ยิ้ม ด้วยทราบอยู่ว่าฐานะรายได้ของครีคคอดเป็นประการใด, ทราบทั้งการที่ ครีคคอดและบุตรสาว พยายาม อดทน ความอดกลั้นมาช้านานแล้วนั้นด้วย ถึงกระนั้น ครีคคอดก็เป็นผู้ ในจำนวนบุคคลซึ่งแม้เครื่องแต่งกายจะวิจิตรอย่างไรก็ตาม แต่ก็เคยเป็นผู้ คิมาแล้ว.

“คิณเข้าใจว่าคิณคงมีสิทธิชอบธรรมที่จะควรทราบตำแหน่งแห่งที่อยู่ของท่านก่อน สหายของท่านคนอื่น เพราะเป็นการแน่นอนแล้วที่กิจการของเราดำเนินอย่างเดียวกัน”

(มีคอด)

(ในมุ้ง)

เวลานี้ ได้มีหนังสือพิมพ์รายวันลงฉบับกำลังเจ็ดวัน ประชัน กัน อย่าง สนุก ครึกครื้น ได้ยินคนคุยกันว่าโรงร้องว่าฮือไม่ได้หยุด แต่ทำให้กระเบาะ ของพวก เกิดเสียงหัวเราะแห่งอง เพราะต้องไปซื้อเรื่องจันตุมะ ที่ไม่ได้จบมาโรงอยากให้คนคิดมาก ก็คิดหาวิธีเล่นอย่าง

พลิกเพลง จึงเอาหมอนบ้ายหน้าตัวจับของตัวเพื่อให้เห็นเขมขันยิ่งขึ้น เลยเป็นการสนุกสนานใหญ่ นับว่าเป็นการสมใจของผู้ที่ชอบตลกประชัน

เรื่องจริงเรื่องตลกและเรื่องอะไรๆที่สนุกๆก็มีคนได้ เปลี่ยนให้ชาวเราอ่านมากกว่ามากแล้ว แต่เหตุใดเรื่องที่เป็นแก่นสารอันเป็นเครื่องปรุงรสดีมีคุณค่านี้ จึงไม่มีใครมีคนแปลขึ้นบ้าง ทั้งนี้เห็นจะเป็นด้วยชาวเราไม่ชอบอ่านเรื่องที่ประโยชน์ หรือไม่มีสตาจจะซื้อ เรื่องที่เป็นประโยชน์มาอ่าน ถ้ามีเช่นนั้นก็ไปด้วยท่านที่มีความรู้สูงๆ ไม่อยากให้ชาวเรามีความรู้เสื่อมถอยท่านนั้น

ชาว ประเทศเรา คงมีความรู้สูงด้วยกันแล้วว่า การศึกษาของเมืองเรายังไม่มีความแพร่หลายให้ทั่วถึงกัน คาดกันว่าเด็กหนุ่มเมืองเราที่ขาดความศึกษา ยังมีจำนวนมากนัก ขอให้ดูว่าชายฉกรรจ์ตามบ้านนอกที่ถูกเกณฑ์มาเป็นทหารนั้น ในหมู่หนึ่งจะมีคนที่รู้จักหนังสือสักกี่เปอร์เซ็นต์

การที่ชาวเราต้องเป็นทหารทุกคนนั้น ก็เป็นที่น่าท้อใจของชาวเราผู้เป็นพลเมืองโดยแท้ แต่การที่จะให้ ความศึกษา แก่ชาวเราโดยทั่วถึงกันนั้น ก็เป็นที่น่าท้อใจของรัฐบาลเหมือนกัน แต่ที่ชาวเรายังไม่มีโอกาสได้รับความ ศึกษาทั่วถึงกันได้ ก็เพราะรัฐบาลยังไม่มีเงินจะจัดกรในแผนกนี้ให้เพียงพอ ทั้งพวกคนมั่งมีในเมืองเราก็ไม่ต้องการจะช่วยบำรุงการศึกษาด้วยเช่นกัน

เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ผู้ที่เป็นลูกจ้างของรัฐบาลนั้น ทำประโยชน์ในการหาเงินส่งพวกพ่อค้าไม่ได้ เพราะเหตุว่าเงินเดือนที่ได้มีกำหนดอัตรา ไม่เหมือนดังพ่อค้าที่ประกอบการค้าขาย อาจจะมีโอกาสร่ำรวยได้มากมาย มาบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งรู้ สักว่าความที่เข้าใจนั้นเป็นการผิดถนัดทีเดียว เพราะที่ได้สังเกตมา คนที่กินเงินเดือน ของรัฐบาลนั้นแหละ อาจร่ำรวยได้ดีกว่าประกอบการอื่น ๆ หมด

ขอให้ดูเถิดว่า พวกเจ้าพนักงานของรัฐบาลที่ทำการในหน้าที่เหมาะสม ไม่ค่อยมีเกิดร่ำรวยเป็นเจ้าด้วยเงิน ถ้าจะถามว่าเงินเดือนที่เขาได้นั้นพอจะทำให้เขาเป็นเจ้าด้วยหรือ คงได้รับตอบว่าเปล่าเลย เพราะอยู่ด้วยเงินว่า การที่เขาได้เงินเดือนนั้น ไม่อาจทำให้เป็นเจ้าด้วยได้ เมื่อดังนั้น เงินของที่มีกันมาเช่นนั้น ท่านไปขอเขามาแต่ไหนเล่า?

การเป็นขุนนาง ย่อมมีอำนาจพิเศษติดกับชาวบ้านราษฎร ไม่ต้องขึ้นใ้ถอด แม้แต่ถูกหาในคดีอาญาที่เป็นเรื่องอุกฉกรรจ์ ถ้าก่อนหน้าที่เจ้ากระทรวงทบวงกรมได้ขอเคาะแล้วศาลก็ไม่มีอำนาจจะเรียกผู้ต้องหามาพิจารณาความกฎหมาย ส่วนบุตรขุนนางก็มีประโยชน์ดีกว่าบุตรชาวบ้าน ถึงไม่ต้องมีวิชาความรู้อะไรก็อาจเข้าทำการในหน้าที่สำคัญๆได้ การไปเรียนวิชาที่เมืองนอกเพื่อประโยชน์ของตนก็ยังคงต้องเบียดเบียนเงินของรัฐบาลอีก เมื่อการเป็นดังนี้ เหตุใดจะไม่ทำให้ชาวเมืองพากันชวนชวยชวยขากเป็นขุนนาง

เคยมีคนพูดกันบ่อยๆว่า ตามกระทรวงหรือกรมที่ส่งนักเรียนออกไปนอกนั้น โดยมากเป็น ลูกเต้า ของผู้ใหญ่ ใน กรม หรือกระทรวงนั้น เพื่อไปเรียนวิชาการที่บิดากระทำอยู่ เมื่อกลับมาจะได้ ทำการแทนบิดาต่อไป ราวจะนำที่ราชการเป็นสมบัติประจำตระกูลทีเดียว ความคำเขาวานักเรียนจำพวกนี้โดยมากยังไม่ใคร่มีความรู้อะไร ถึงจะได้ไปนอกก็ต้องใช้เวลาเรียนภาษาอยู่ชุกชาน ส่วนลูกชาวบ้านที่ได้ เรียนจนจบ ประโยชน์แล้ว ก็ไม่มีใครมีโอกาสจะถูกส่งไป เรื่องนี้ถ้าจริงก็น่าเป็นที่น่าสนใจอยู่ ข้าพเจ้าจึงขอถึงวอนท่านคนใดๆเหล่านั้นว่า ถ้าท่านผู้ใดมั่งมีพอจะส่งลูกเต้าของท่านไปเล่าเรียนได้แล้ว ก็ขอให้ส่งไปโดยทุนรอนของตนเองเถิด เพื่อจะได้ ไม่เป็นการตัดประโยชน์ของคนอื่น. เสดนักเรียนนอกของเรา จะได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น สำหรับทำประโยชน์ ให้ชาติบ้านเมืองต่อไป

คำ พัน คำถึง ทอง

ที่ตั้ง : กรุงเทพมหานคร
 วัตถุประสงค์ : จัดทำโครงการ
 วัตถุประสงค์ : จัดทำโครงการ

บาท ๕๐ สตางค์ หรือ ใหญ่กว่า ๒๕ บาท

มีรายคาบ บ้าน ราช บ่อ ราช เรืองท
สุภาพ บุษบง เด สุภาพ ๔๗๖๐๖ ไร่ ๓๐๐๐๐
คนของ บ้าน โคกเหล็ก

၈၆၁-၈၆၈ ဘီစီ

จังหวัด พิษณุโลก?

g. 10/10/02

